

[Poul Westergaard.]

være det, man kan læse, f. eks. af tabel 35.3., i PP II om formuefordelingen, hvorefter halvdelen af befolkningen endnu i 1970 kun ejede 1/2 pct. af den samlede formuemasse, mens den mest velhavende tyvendel af befolkningen ejede 47 1/2 pct. Hvis det skal være resultatet af fortsat vækst, så vorde herbevares.

Disse to hovedgarantier må man stille, hvis man skal gøre sig håb om, at en politisk henvendelse til arbejdsmarkedets parter om at standse løn- og priskapløbet vil blive taget alvorligt og forstået som noget, der er i disse parters interesse. Det er altså en alvorlig politisk omstillingsproces på fundamentale områder, der skal til, og jeg kan dårligt skjule min skuffelse over, at jeg i det store og hele har måttet lede forgæves efter forståelse herfor i ministerens redegørelse.

Som konklusion af PP IIs skatteafsnit indrømmes det, at vor viden om skatternes økonomiske og sociale virkninger er meget ufuldstændig, men man lægger ikke skjul på, at det høje skattetryk betyder, at de uheldige og utilsigtede virkninger af skattepolitikken kan antage kraftige dimensioner. Jeg går ud fra, at man her også tænker på kravene om løn- og priskompensation for skatterne. Jeg synes derfor også, at der kan være al mulig grund til at advare imod nogle af de skattepolitiske overvejelser, som PP II allerede har givet anledning til. Jeg tænker på overvejelser om, hvordan man bedst kan skaffe udvej for at øge det samlede skatteprovenu, udvide beskatningsgrundlaget, forhøje momsens eller opfinde nye sindrige skattesystemer. Dette være også sagt til socialdemokratiet og hr. Per Hækkerup.

Det er så afgjort ikke den vej, det er tilrådeligt at betrede, hvis det skal lykkes at bringe orden i økonomien. Vi må nu af hensyn til vores konkurrencemuligheder også gå den modsatte vej og helt målbevidst stille imod en lettelse af det samlede skattetryk. En lettelse af det samlede skattetryk hænger selvfølgelig nøje sammen med den offentlige udgiftspolitik og det offentliges personaleforbrug.

I den mere langsigtede saneringsvirksomhed med hensyn til de offentlige udgifter, som det nu er på høje tid, folketinget kommer i gang med, kan man regne med retsfor-

bundets medvirken. Der er i PP II peget på en lang række muligheder for fornuftige tilpasninger af de forskellige offentlige sektorer. Langt de fleste af de forslag, der stilles inden for uddannelsesområdet, sundhedsvæsenet og det sociale område, falder helt i tråd med vore ønsker, men vi må hertil føje kravet om en samtidig beskæring eller afvikling af den meget omfattende og meget skattekrævende offentlige tilskudsvirksomhed til erhvervsmæssige og til andre særinteresseformål.

Vi er naturligvis forberedt på, at vi måske igen skal høre socialdemokratiet jamre over, hvad man kalder asociale besparelser. Men opgaven kan løses, uden at vi på noget punkt behøver at undergrave de sociale sikringssystemer, og uden at vi på noget punkt behøver at lade det gå ud over dem, der virkelig har hjælp behov. Jeg føler mig overbevist om, at hvis folketinget ikke magter denne opgave, ikke besidder det fornødne politiske mod, så vil følgerne for de mest udsatte grupper blive endog særdeles ubehagelige.

Men at det bliver svært, har vi jo allerede erfaret. Et lille eksempel: i den seneste spærunde i PØ-udvalget satte jeg et spørgsmålstegn ved det store personaleforbrug i kriminalforsorgen, især det overdådige forbrug af læger, præster, lærere og socialfuldmægtige, og hvad de ellers hedder. Vi fandt det umiddelbart uforståeligt og urimeligt, at der til at tage vare på 3.200 indsatte i fængslerne og i anstalterne skulle bruges et samlet personale på 3.300, også fordi vi jo altså ikke tror en pind på, at man selv med en sådan indsats af gode kræfter kan resocialisere de folk, man spærrer inde. Og hvad svarede justitsministeren da hertil? Jo, at sammenligningen mellem indsatte og ansatte var irrelevant, fordi kriminalforsorgens personale også tager sig af ca. 6.000 under kriminalforsorg i frihed. Det var selvfølgelig noget andet, og så måtte jeg spørge igen, hvor mange af de 3.300 ansatte, der tager sig af de 6.000 under kriminalforsorg i frihed, og så lød ministerens supplerende svar: 280.

Jeg nævner ikke det her for specielt at hænge justitsministeren ud — det var vel embedsmændenes svar — men jeg synes, at det i og for sig meget godt illustrerer den offentlige sektors selvopholdelsesdrift, og det